

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10133/2023
29.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Весне Субић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиле АА, предузетник делатности фризерских и козметичких салона ББ", ..., чији је пуномоћник Милан Кубат, адвокат из ..., против тужене „3 Банка“ а.д. Нови Сад, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Суботици Гж 1284/22 од 19.12.2022. године, у седници одржаној 29.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Суботици Гж 1284/22 од 19.12.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Суботици Гж 1284/22 од 19.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П 4463/21 од 04.08.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, а ставом другим изреке, утврђено да је ништава одредба члана 1. став 4. алинеја 1. и 2. Уговора о кредиту од 28.02.2019. године, у делу којим су одређени накнада и трошкови који падају на терет корисника кредита и то накнада 100 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан пуштања кредита у течај, која је фиксна и наплаћује се од износа одобреног кредита приликом преноса средстава на рачун корисника, односно пуштања кредита у течај његовим умањењем. Ставом трећим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности Основног суда у Суботици. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име трошкова поступка исплати 32.300,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Виши суд у Суботици је пресудом Гж 1284/22 од 19.12.2022. године, жалбу тужене усвојио и преиначио првостепену пресуду у усвајајућем делу, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилца тражила да се утврди да је ништава одредба члана 1. став 4. алинеја 1. и 2. Уговора о кредиту од 28.02.2019. године, у делу којим су одређени накнада и трошкови који падају на терет корисника кредита и то накнада 100 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан пуштања кредита у

течај, која је фиксна и наплаћује се од износа одобреног кредита приликом преноса средстава на рачун корисника, односно пуштања кредита у тецај његовим умањењем, а обавезана је тужила да туженој накнади трошкове поступка у износу од 1.900,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, ради разматрања правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, као и ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда у конкретном случају нису испуњени законом прописани услови за одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права. Побийана одлука је у складу са правним ставом о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године, допуњеним на седници истог Одељења од 16.09.2021. године, а код утврђења да је тужила упозната са врстом и висином трошкова кредита у предуговорној фази.

Из тог разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док је ставом 4. истог члана прописано да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана. Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена, јер је тако прописано одредбом члана 479. став 6. истог закона.

Тужбу ради утврђења тужила је поднела 22.12.2020. године, а вредност предмета спора је 100 евра.

Побијаном другостепеном пресудом одлучено је у спору мале вредности, јер вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то следи да ревизија тужиље није дозвољена, на основу одредбе члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић